

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 11. hod.
Expedice se nachází na ostrově Kampa 508—III.

Předplatní podmínky:
Pro Prahu: čtvrtletně 90 kr., půlletně 1 zl. 80 kr., celoročně 3 zl. 60 kr.

(Předplacení pro Prahu přijímá též Národní knihkupectví **Em. Petřika**.)

DALIBOR.

S poštou v říši rakouské: čtvrtletně 1 zl., půlletně 2 zl., celoročně 4 zl.

V státech německých: čtvrtletně 25 str. gr., půlletně 1 tol. 20 str. gr., celoročně 3 tol. 10 str. gr.

Pro Rusko: čtvrtletně 1 rubl, půlletně 2 rubly, celoročně 4 rubly.

Časopis pro hudbu a umění vůbec.

Pražské hudební vzpomínky.

Sepsal Dr. A. V. Ambros.

(Dokončení.)

Nemenšího vlivu, jak tato skvělá umělecká díla, měl jiný zjev z Lipska, totiž: Schumannův hudební časopis „Neue Zeitschrift für Musik.“ Časopis ten jsa organem ku předu krácející mládeže a zároveň poeticko-hudebním listem oppozičním Finkových hudebních novin: „Allgemeine Leipziger Musikzeitung,“ které ovládalo filistrovství s noční čepičkou; časopis ten měl nesmírný vliv. Duší časopisu byl Schumann. Ušlechtilé jádro jeho podstaty, jeho jemný takt, jeho poetický ráz, jeho geniální nadání hudební zjednaly časopisu tomu opravdu utěšenou barvitost. Bez něho byl by se brzy převrhl v studentskou nevázanost, neřku-li v hudební sansculotism. —

Spůsob, jak se na př. emancipoval od Mozarta a Beethovena jistý Heřman Hirschbach z Berlína — jeden z oněch inteligencí, které při všem tom, že vyměřily jako někdy Faust každou výšku a hloubku, přec nedovedou napsati jednoduchou melodii v 8 taktech — spůsob ten svědčí nejlíp, kam by to bylo bez Schumanna s časopisem došlo. Schumann sám naznačil ve své neumořitelné dobrosrdečnosti Hirschbachovy náhledy co „přednikavé“ a jiní spolupracovníci hodlali několik jeho kvartetů, opatřených jak se samo sebou rozumí hesly z Göthova Fausta, za velká genialní díla vyhlásiti. Když byl Schumann navštívil Prahu, povstal u stolu v hostinci „u modré hvězdy“ mezi Schumannem a Louis Kleinwächterem, jinak velmi mírným mužem, velmi prudký spor pro tyto Hirschbachyadi, z něhož konečně oba statní mužové se vši ctí vyvázli.

Jak se zdá, nezůstala tato krátká bouře na Schumanna bez vlivu; neboť od té doby byl tón, jakým si časopis počínal, skutečně mírnější. Ale bylo to také zajisté příliš, co na příklad pan Heřman Hirschbach tropil. Jednou dal s roztočilou skromností ve své polemice s Hamburským Ottou stran poslední symfonie Beethovenovy na srozuměnou, že by něco podobného také dovedl a že tedy má právo, do toho mluvit. Od té doby umkl a přišel úplně v zapomenutí; tolik však je jisto, že alespoň Beethovena světu nahraditi nedovedl.

Nás arci pobádaly i tyto přehmaty, ovšem že jen k odporu; avšak tím veseleji kráčeli jsme s poeticko-fantastickými pro umění nadšenými „Davidobündlery.“ Davidobündlerovský sloh zabloudil docela i do „Bohemie“ a „Ost und West,“

jakož i do časně zesnulého, od profesora Beutla redigovaného časopisu „Theateralbum.“ Hlavními hříšníky — jak to sám udati musím — byli Edvard Hanslík a já, aneb odložím-li skromnost, já a Edvard Hanslík; neboť já jsem hrál při celé této historii přec jen první housle.

Naše Davidobündlerovské listy a řeči vyjímaly se ve svém okolí, jako nevázaní studenti mezi honoracemi. Ale naše upřímné zanícení pro vše, co je krásné, dobré a ušlechtilé, neminulo se s účinkem a proto také nám prominulo čtenářstvo fantasticko-podivný sloh. Mladší generace cítila, že jí náleží budoucnost. Starý Václav Tomášek, muž to, jehož velké nadání a význam nedošly nikdy náležitého uznání, Tomášek seděl jako na nepřístupném Capri rozmarné Tibery ve svém tichém obydlí v Tomášské ulici, jsa toliko obklopen kruhem svých zbožňujících žáků, z něhož mimochodem řečeno, vyšli Alex. Dreyschock, Jul. Schulhoff, Dessauer atd. Dobrý tatíček Diviš Weber sestárnuv, stal se tolerantním. Výteční ředitelové kůru nehleděli dál, než přes svůj kůr. Nuže, tu mohla mládež své rejdy prováděti a někdy si kopytkem vyhoditi. Ale dobrý, hudební duch Prahy zamezil toho, že se nemohly státi nějaké opravdu povážlivé výstřednosti. Zástupcům staršího umění vzdávala se veškerá úcta, avšak při tom pádilo se ku předu. Tak vzešla v Praze doba hudebního lesku, jakého město Vltavino od časů Mozartových nevidělo; lesku to, jenž se později povážlivě zasmušil.

Zvonařův rozbor národních písní českých.

(Dokončení.)

Z objemu nápěvu lze souditi za druhé: na *vyvinování-se národního zpěvu*. Čím více se stával hlas cvičením a za vzorem hudebních nástrojů schopnějším dosahování vyšších tónů, tím většího objemu dostávaly nápěvy. Mnohé nápěvy také, které původně v menším objemu byly, byly teprve později v objemu rozšířeny. — Rozšiřování objemu nápěvů můžeme i za našich dnů znamenati; až doposud lid od jistých tónů nápěvu k vyšším tónům zaskakuje, buď že mu nápěv málo vyzdobeným přichází, buď že cítí, že ještě vyšších tónů v hrdle má. Přirozená jest snaha každého přirozeného pěvce, všechny tóny, které v hrdle má, dáti slyšeti. Varhaníci mají zvlášť příležitost podobné rozšiřování nápěvu znamenati; mohou znamenati, že kde postupuje nápěv do vyšší sekundy, lid rád *dříve* od prvního

tónu k vyšší tercii zaskočí a od této teprve k druhému tónu sejde; zpívá na př. místo *a h, a c h*. V jiných místech zaskočí si podle okolností k vyšší kvartě. Že se takovým způsobem objem nápěvu najednou o tři až čtyry tóny rozšíří, jest patrné. Varhaníci a hudebníci se nad takovýmto rozšiřováním nápěvu ovšem pozastavují ba i horší se na takové libovolné změňování nápěvu. Ačkoliv jsou, hledíc na věc s uměleckého stanoviska, v právu: musí býti přece v této věci shovívavými a pomyslit si podle přísloví, „že kdyby z jara trávu palicí zatloukal, ona přece poroste,“ že taktéž lid, kde ho nitro ku zpěvu pudí, kde si méně melodicky vyvinutý nápěv ozdobnějším učiniti může, tento na svůj způsob vždy ozdobovati bude. Věc sama může býti skladateli, jenž pro lid skládá, i pokynem, jakými nápěvy přijde lidu vhod. Může býti jist, že přičiňuje-li lid něco k jeho nápěvu, tento ve smyslu prstonárodním není. Pročež vstupujme, hudebníci, častěji v doly národního ducha; buďtež nám to prospěšným a smíří nás s mnohým, čemu jsme nepřátelsky naproti stáli, čím jsme i často, protože z lidu pošlo, povrhovali.

Za třetí lze z objemu nápěvů čísti, jak rozšiřováním objemu a přidáváním tónů ve výšce zpěvu na prostředcích výrazu přibývalo. Každým k objemu menšímu přidaným tónem přidalo se nápěvu i více výrazu, jakož i nabýval nápěv vždy více a více volnosti k svému vyvinutí-se. Mimo to lze z objemu nápěvů i pozorovati, jak se hudba vůbec zdokonalovala. V národním zpěvu obráží se zajisté i počasný stav hudby. Nemyslím hudbu, jež v národu vzniká, nýbrž hudbu umělou; neboť lid z této vždycky něco do sebe přijímá, to pak co do sebe přijal, svým způsobem v sobě zpracuje a od sebe dává. Lid najde vždycky příležitosti umělou hudbu slyšeti; v kostelích, při veřejných slavnostech a t. p. — Dokavádž panovala hudba *vokální*, snad i jen choralní zpěv, měly národní nápěvy více této hudby ráz; jak začala převládat hudba *instrumentální*, braly nápěvy na sebe ráz této, o čemž se z mnohých, zvláště tanečních nápěvů našich, přesvědčiti lze. Později ukáží, kterého nástroje ráz ten neb onen nápěv na sobě má. — Tímto lze si vysvětliti, odkud to pochází, že mnohý nápěv čistě vokální, mnohý zase spíše instrumentální ráz do sebe má. Nápěvy s menším objemem mají více ráz vokální, ony s větším objemem instrumentální.

II. Prostory čili intervally.

Přecházím k druhé věci, již jsem na národních nápěvech našich proskoumati si předebral, totiž k *prostorám* čili *intervallům*. Skoumání prostor, v nichž se národní nápěvy pohybují, jest ku poznání ducha národního zpěvu velepotřebným. Obrážit se v prostorách tónových ve značné části povaha národa. Národ svobodný a veselý mysle zpívá zajisté v jiných prostorách tónů nežli národ ujařmený a myslí zádumčivě. Prostory onoho národa jsou zajisté větší, jakoby smělejší a vůbec takové, které se k povaze jeho hodí, tohoto pak budou skromné, jakoby nesmělé a nerázné.

Každá tónová prostora má nějaký méně aneb více určitý význam; o tomto významu lze se přesvědčiti uvažováním jedné každé a porovnáváním jedné každé se všemi ostatními. Jiného významu má půltón, jiného celý tón čili *malá a velká sekunda*, jiného významu má *malá*, jiného *velká* tercie atd. Do podrobného vylíčení významu jednoho každého intervallu nemohu se zde pustiti; neopomenu ale, abych při každé pří-

ležitosti k významu toho neb onoho nepoukázal. Vizme, v kterých prostorách se český nápěv rád pohybuje.

a) Valný počet českých nápěvů pohybuje se na způsob škály; *stupmo* od nejnižšího tónu k nejvyššímu naopak, tedy v *sekondách*. V některých nápěvech nepřichází naprosto jiného intervallu nežli veliké sekundy střídavě s malou. Tak v nápěvu „Ach vyletěl je z hory pták.“ — V mnohých nápěvech jest takový stupmý ráz na několika málo místech postupem do tercie aneb kvarty přerušen; po každém přerušení ale nastoupí diatónický sled, tak že tento patrně převládá. Viz „Ach synku.“ — Takové nápěvy mají přese všecku prostost přece mnoho krásy a pravdivosti výrazu; stálé zdvihání se a klesání nápěvu, jež se v nich uznamenává, podobá se vlnění. Kdyby takové nápěvy nezajímaly ani rozmanitostí intervallů ani rhythmem: zajímaly by již tímto neustálým vlněním-se.

b) Rovněž tak mnoho libuje si český nápěv v *terciích*, v mnohých nápěvech nepřichází naprosto žádného jiného intervallu kromě tercie. V některých jest terciový ráz jen na okamžik sekundou aneb kvartou přerušen, a to obyčejně jen při odstavcích, v kterémž případě ráz nejméně trpí. Nápěv „A já mám naději“ budiž uveden za příklad takového rázu. — Takovéto nápěvy liší se náramně v povaze od nápěvů předěšlých. Jedny s druhými nemají ani dost málo podobnosti; kdybychom nevěděli, že mají původu v jedné mysli: nesoudili bychom, že jsou pobratřeny. V oněch jaká vznešená prostost, v těchto jaká rozmarnost. Porovnáme-li jen tyto dva rázy, lze z nich již na velikou rozmanitost stránek české mysle souditi. — Kdo povahu nápěvu rázu terciového ze základu poznati chce, tomu jmenuji ještě píseň „Vari, holka, vari.“

c) Postup do *čisté kvarty* vzhůru má český nápěv zvláště z počátku aneb po několika sekundových postupech velmi rád. Postup tento vtiskuje nápěvu důvěrnosti a upřímnosti. Podobným začátkem nabývá nápěv rázu *vypravovacího* v tónu důvěrném, jakoby rodinném. Chce-li milénka milenci aneb milénec milence něco říci, chtějí-li sobě postěžovati, začínají svůj zpěv obyčejně tímto postupem, kterýž nemá do sebe ani dosti odhodlanosti ani vášnivosti. Na příklad „Každý se nám diví.“ — Tímto postupem začíná se ovšem také mnoho písní, jež mají jiný obsah nežli důvěrnou rozmluvu, což ale na významu řečeného postupu nic nemění.

Úvahy.

Tu es Petrus, dvojsbor pro mužské hlasy, složil J. L. Bella. Op. 20. V komisi u J. Schindlera v Praze. (Dokonč.)

Dvojsbor ten podobá se dvěma klidně se pohybujícím, ale proti sobě plynoucím mrakům, zachází-li jeden, vychází už druhý a pojí se poznenáhla opět s třetím. Nelze nám dopodrobna dokonale odhaliti hudební krásy dvojsboru toho pouhým líčením; podotkneme toliko, že jsme shledali v dvojsboru tom kromě pěvného a neodvislého vedení všech hlasů a kromě náležitého užívání polohy jejich, kde znějí nejlépe a nejmohutněji, také hojnost krásných a nenucených imitací, ba i konečně kanonické vedení obou sborů jak v pravém tak i v augmentickém znění s plagální závěrkou. Kanonickým vedením obou sborů objevila se pěkná ozvěna, augmentací větší mohutnost a plagální závěrkou slavnější zakončení dvojsboru toho. Co do pojmutí slov snažil se Bella, aby hudba dvojsboru jeho všude odpovídala co nejdokonaleji významu textu. Slova: „Tu es Petrus“ (Ty jsi

Petr) atd. vyžadují zajisté mohutné, důstojné a velebné hudby, a tu jsme také ve dvojsboru tom shledali. Juž na počátku skladby té zvolají velmi trefně první a druhý bas v nejmohutnější své poloze \bar{c} : „Tu es Petrus“; na druhé čtvrti sesílí je tři tenorové v tétéž poloze, jelikož připadá na slovo „Petrus“ v prvním tenoru 1. sboru jednou čárkované G , čímž celý sbor rozvine neobyčejnou mohutnost (velkolepost). Přísní pedantští theoretikové vytýkali by as skladateli se stanoviska gramatikálního $\frac{2}{3}$ akkord sedmého stupně škály (dominantní), který se nalézá ve 4. taktu na čtvrté čtvrti sdvojením bassu; však my máme za to, že volil zde skladatel ze dvojiho zla přece jen to menší. Jak věc už jedenkrát stojí, nedalo se ničeho měniti, leda jen onen motiv, kterým nastupuje první tenor 2. sboru toho samého taktu. Skladatel nechtěl ale zeslabiti motiv ten nějakou změnou a ponechal raději v akkordu tom *dva citlivé tóny*, s čím i my souhlasíme, poněvadž se dají omluviti okolností tou, že připadajíce na lehkou dobu s krátkou notou zakryty jsou dobře ostatními hlasy. Dvojsbor ten, hodě se co nejlíp za vložku na den sv. Petra spůsobil by, proveden byv Pražským mnohočlenným Hlaholem velkolepého účinku; avšak nedá se zároveň upříti, že je přístupný i menším sborům; neboť ačkoliv v celku vyniká mohutností, je přec pro své velmi pěvné a přirozené vedení hlasů tak snadný, že si dovede každý jen poněkud obratný zpěvák dobře zazpívati prim a vista svůj part, jež vyznačuje diatonika s polyfonií. Doporučujeme mistrovské dílo to mladým skladatelům k studování polyfonické hudby v tak malém objemu a veškerým zpěv. spolkům slovanským k častému provozování, nemůžeme při tom zatajiti přání, aby nám p. Bella, jenž se tak důkladně zná ve formách kontrapunktických, složil nějaké *věčší české oratorium*, k němuž má rovněž tak hluboké hudební vědomosti, jako nevšední nadání. x.

Dopisy.

Z Paříže. (Oratoria od Fr. Liszta. — Vypsání ceny za opery.)

Dr. Fr. Liszt, jenž zase mešká v Římě, pracuje nyní o 3 oratoriích, jejichž názvy jsou: Sv. Stanislav. — Zkouška ohněm a vodou — a pak oratorium, jež skládá k slavnosti narozenin Beethovenových. — Následkem vypsání cen za nejlepší velkou operu na cenou počténé libretto: „La Coup du Roi de Thule“ sešlo se 43 partitur. Soudcové zaslaných oper jsou: Auber, Bazin, Boulanger, Barbereau, David, Deffes, Deloffre, Duprato, Elvart, Gevaert, Gounod, Maillart, Masse, Reber, Reyer, Saint Saens, Semet, Thomas.

Z Mnichova. (Opera „Rheingold“ od Rich. Wagnera.)

Dne 22. září provozovala se v zdejší dvorním divadle poprvé Wagnerova opera „Rheingold.“ Dům byl přeplněn a při objevení se krále v loži voláno bylo „Sláva!“ Celá opera není nic jiného, než půl třetí hodiny dlouhý akt bez jednání; není tu ani jediná provedená melodie, k tomu stále šumící orchestr, jenž zbujuje časem výtečné efekty instrumentální. Jednotlivé překrásné náběhy k melodii a půvabné závěrečné terzetto vil vyjímaje, je vše ostatní v hudebním i dramatickém ohledu — pusté a prázdné. — Opera sama došla tak zvaného úspěchu succes d'estime.

Ze Lvova. (Původ hymny polské.)

Světznámý žalozpěv Polákův „Z dymem póžarow“ stejně vynikající vzletem básnickým i nápěvem velebným povstal spůsobem následujícím: Po hrůzoplých dnech (konec února 1846) když v Haliči sedláci, byvše na pány své poštváni, tolik jich povraždili a nešťastná země polská zbarvila se krví prolitou rukami bratrovražednými; po těchto dnech hrůzoplých zavítal slavný Kornel Ujejski, tehdaž ještě mladický (teprv 19 let), k příteli svému Nikorowiczovi, držiteli statku Zbojiska nedaleko našeho města. Srdce obou rozrýval děsný bol nad novým utrpením vlasti. V rozpoložení takovém ovšem nebylo pomýšletí na zpěvy veselé, jež se druhdy rozlehaly v domě Nikorowicze, výtečného pianisty i též skladatele, čili lépe improvisatora. V

této tak trudné chvíli zasedl Nikorowicz k pianu i nadšen pocitem nejsvětějším hrál z čista jasna velebný nápěv, jenž se mu právě rojil z obrazotvornosti roznícené a tu hned přítel mladší Ujejski, zasednuv k stolku, a jako z nenadání přítel komponoval, tak i jemu z bohatého pramene vytryskla báseň vznešená — do nebe volající. Tot původ slavné hymny: „Z dymem požarów.“

Z Plzně. (Česká opera na zdejším městském divadle.)

Statná naše opera vrátila se po dlouhé přestávce ve čtvrtek dne 23. září opět k nám. V saisoně této, jak se dovidáme, budou nám předvedeny opery vlasteneckých našich skladatelů: „Prodaná nevěsta“ od Smetany, „Lejla“ od Bendla a opereta „Ve studni“ od Blodka. V úterý dne 28. září započne letošní česká divadelní saisona. Ředitelství ustanovilo za první představení Gounodovu oblíbenou zpěvohru „Faust a Markétka.“ Úlohy dám jsou v těchže rukou, jako v minulé saisoně. Nově obsazeny jsou úlohy Fausta panem Soukupem, Mefista panem Dobšem a Valentína panem Novákem. Ješto divadlo mnohými novými silami honositi se může, doufáme již napřed ve skvělé úspěchy, jakéž zde opět dosáhne a voláme jemu z plné duše „Na zdar!“

Z Chocerad. (Beseda. — Obecní knihovna. — Sbirka na pohořelé v Bakově.)

Dne 19. září b. r. byla v zdejším knížecím hostinci u p. M. Jedličky odbývána beseda ve prospěch obecní knihovny a na zakoupení školní mapy království Českého pro zdejší školu. Začátek učiněn o 7. hodině proslovem, jež složil p. Jos. Vycpálek k účeli tomu a obecenstvu rázně přednesl, začož hojným potleskem odměněn byl. Po tomto přednesly deklamace ještě: sl. K. Pokorná, sl. A. Rábova. Nejlépe se líbil p. Fr. Makovička, který se svým ohromným flašinetem na jeviště vystoupiv, přednesl báseň „flašinetář.“ Po této básni dáván zde Vinařův mužský sbor „Ženský klep“ s průvodem smyčcových nástrojů od činného Jos. Hrbka k tomu zvlášť přisazených; načež následovalo kvartetto pro housle, flétu, violu a cello, které od zdejších hudebníků v celku dobře provedeno bylo. V úloze české děvy vystoupila též mladistvá zpěvačka sl. A. Janovská, která svou úlohu něžně přednesla. Mezi jiným střídaly se sbory, jako: „Vzhůru bratří!“ od Blodka, „Šumař,“ „Slovan“ a j., které dobrými silami zastoupeny byvše, obecenstvu vítány byly. Na dvě citery jsme slyšeli přednášeti zastaveničko Šubertovo a národní písně od pp. Jos. Vycpálka a J. Vomáčky, který i v kvartettu na cello účinkoval, v němž se housle zdejšího p. učitele Fr. Hrbka velmi dobře vyjímaly; krom toho zasluhují ještě chválu p. Jos. Hrbek, výtečný flétista, a p. Frant. Kopřiva, zdatný violista. Závěrek učiněn „činžovním pohlavkem“ (besedním žertem), který p. J. Pešek, učitel z Vranova s p. Aug. Makovičkou, bassistou zdejšího zpěváckého spolku tak přednesl, že obecenstvo neobyčejně rozesmál. Touto produkcí ukončena první část besedy a započala druhá zábavou taneční, na kterou krásná pleť již netrpělivě čekala. Mezi taneční zábavou učiněna sbírka na pohořelé v Bakově a sešlo se 10 zl. r. č. A proto volám těm, kdož se na této zábavě zúčastnili, srdečné „Na zdar“ a přeji, by se nám podobných zábav častěji dostalo. —x—

Z Hostouně. (Pohřeb člena zpěv. spolku „Čech.“)

Zpěvácký spolek „Čech“ shromáždil se po 8. hodině ranní dne 24. září do školní budovy s praporem, by svému členu, zesnulému p. Janu Řečinskému, poslední bratrskou lásku prokázal. Rovněž sešli se hudebníci nejen z osady naší, nýbrž i z okolí, by kapelníka hostounské hudby ke hrobu doprovodili. Po zkoušce pěvecké a hudební ubírali se okolo 10. hodiny členové pěveckého a hudebního sboru k příbytku zvěčnělého úda, kdež p. Josef Brejník zavěsil na kříž u rakve pestrý věnec. Nyní zapěl spolek přesně pohřební píseň od Karla Bendla, načež smutečné obřady následovaly. Po ukončení vyzdvihli převětší členové rakev a p. hudební počtem 20 mužův počali smuteční pochod hráti a průvod u přítomnosti valného obcenstva

hnul se do chrámu Páně; zde byla od důstojného p. faráře Jana Nováka čtena zádušní zpívaná mše svatá, při níž se Mozartovo rekviem provozovalo. Po mši svaté zapěl spolek „Animas“ od Horáka, a po něm následovalo „Libera.“ Po obřadech vyšel průvod z chrámu přímo na hřbitov a tam byly tělesné pozůstatky zesnulého pochovány. Na to zapěl u kříže pěvecký spolek „Salve“ od Horáka. — Rečinský byl syn mistra sklenářského v Hostouni, znal se dobře v instrumentaci a byl oblíbený skladatel tanečních kusů. Posledně pracoval na smutečním pochodu, který se rozléhal při průvodu, a pochod pod názvem „Upomínka na Králové Hradec“, od něho složený, byl mu zahrán při vložení rakve do hrobu.

Kronika zpěvákých spolků.

* *Jednota zpěv. spolků* vypisuje na jeden původní český mužský sbor cenu třiceti zlatých rak. měny, a zve pp. skladatele k nejhojnějšímu účastenství. Zasláné sbory mohou býti jakéhokoliv druhu — vážného neb i žertovného, se soly neb bez sol; mají však býti bez průvodu, lehké k provedení a vyžadovati pouze dobu 6 až 10 minut. Sbory buďtež zaslány — obyčejným způsobem opatřeny heslem zvenčí a přiloženou zapečetěnou obálkou s jmenem skladatelovým — v jedněch hlasech s partiturou do konce října 1869 nížepsanému jednateli v č. p. 1424—II. Sbor, jenž obdrží cenu, stane se majetkem jednoty a bude nákladem jejím vydán. Když z ostatních zasláných skladeb některá za dobrou uznána bude, jest jednota volna, ji po srozumění se s dotýčným panem skladatelem na svůj náklad též vydati. — Dr. Fleischmann, jednatel. — Jos. Huleš, starosta.

* *Sebranický zpěv. spolek* Cyril a Metoděj (na Moravě) uspořádal dne 26. září besedu, jejíž program byl následující: Proslov. — Na Moravu, sbor od Dr. Javůrka. — Deklamace. — Pozdravení pěvcovo, sbor od J. Veita. — Národní písně. — Kovářská, od Fr. Vogla. — Bratři, rozveselme se, sbor od F. Pivody.

* *Podivínský zpěv. spolek* na Moravě, dřímaje nějaký čas, procitl před nedávnem k novému životu.

* *Zpěv. spolek „Orlica“* v Prostějově (na Moravě) uspořádal 5. září besedu v zahradě p. Hlíňáka. Program byl následující: Overture. — Arie (Solo). — Potpouri z národních písní, provedla kapela p. Ustrnula dosti zdařile. — Sbory: „Ten ptáček, ten se nazpívá,“ sbor od Bergmanna. — „Rekúv sen,“ sbor od Slavíka. — Pochod Hanáků od Kozojeda, přednesl spolek „Orlica“ výborně, zvláště poslední sbor na požádání obecnstva musel býti opakován. Návštěva byla velmi četná.

* *V Bubenči* založen jest dne 12. září zpěv. spolek „Záboj“ a stanovy podány jsou místodržitelství k potvrzení. Ve valné hromadě zvolen jest za předsedu: Jind. Legler, místopředsedu: A. Malec, ředitele: J. Boreš; náměstka jeho: Václ. Franěk. Do výboru zvoleni: pp. Koniček, Spurný, Pokorný, Strnad, Šípek; za náhradníky: Tůma, Paclt; za revisory p. P. A. Poláček a K. Tůma.

Zprávy.

* **České divadlo.** Dne 20. září: „Pout do Mekky.“ — Dne 22. září: „Orfeus v podsvětí.“ — Dne 24. září: „Vilém Tell.“ — Dne 25. září: „Žádný muž a tolik děvčat.“ — Dne 26. září: „Maškarní ples“ od E. Auber. — Dne 27. září: „Žádný muž a tolik děvčat.“ — Dne 28. září: „Prodaná nevěsta.“

V minulých desíti dnech střídaly se velké opery s operetami téměř ob den a byvše na mnoze výtečně provedeny, baviily četné obecnstvo. Offenbachův „Orfeus“ dostal se na jeviště

v novém zpracování co do textu, jenž je opepřen značnou dosi humoru ba i satyry. V Tellu slyšeli jsme p. Součka, který jak se zdá, v zdokonalení se ve zpěvu pokračuje. Ačkoliv p. Scuček slušně provedl svou úlohu, dlužno přec podotknouti, že by se stříci měl přílišného nutkání hlasu, a to jmenovitě hned na začátku. Opětne uvedení Auberova „Maškarního plesu“ na jeviště zavdalo nám příležitost, porovnat dílo toto s operou téhož jmena od Verdiho, a tu nemůžeme jinak než se rozhodnouti ve prospěch Auberův. Provedení bylo se strany solistů výtečné, rovněž tak jako představení půvabné „Prodané nevěsty,“ v níž jsme uslyšeli nový, pijácký sbor, jež tam p. Smetana přidal.

* Pan *Jos. Förster* vzdal se svého místa co učitel zpěvu a varhan na české čekatelně.

* Pan *Filip Uceň*, c. k. kapelník pěšího pluku Salvatora arcivévody Toskánského čís. 77, rodilý z Benešova v okrese Boskovickém na Moravě, zemřel dne 21. září v zdejší nemocnici, jsa teprv 40 roků stár.

* Pan *Dr. Aug. Vil. Ambros*, věhlasný učenec hudební, jmenován jest mimořádným professorem theorie a historie hudby na pražské universitě.

* Pan *Emanuel Storch*, bývalý žák pražské konservatoře, učitel zpěvu z Lipska, rodilý z Rokycan, přibyl do Plzně, kdež vyučovati hodlá zpěvu. Tentýž může se za dobu svého působení nejlepšími úspěchy vykáhati i vydal sám „Školu pro zpěv,“ kteráž došla pochvaly v nejlepších časopisech hudebních.

* *Milán a Jelena* sluje nová romanticko-kouzelná opereta ve 3 jednaních od akademiků S. Q. a J. H., která se poprvé provozovala dne 25. září v městském divadle v Táboře. Nemýlíme-li se, je složena na způsob Illnerovy operetty „Kvas krále Vondry.“

* Pan *Rixi* vystoupil v Olomúci v opeře „Hernani“ v úloze titulní s příznivým úspěchem.

* *Slč. Charlotta Fischerova z Tiefensee* koncertní pěvkyně, která před nedávnem v lázních Homburských s velkým úspěchem koncertovala, obdržela z Paříže četná nabídnutí ku koncertům; zároveň vyzvána jest z Italie od maestra Bartaggia, jenž pro ni operu „Lukrecie Davidsonova“ komponoval a jí věnoval, aby v ní zpívala titulní úlohu.

* *Slč. Kroppova*, koloraturní pěvkyně, zpívala tyto dni v Norymberce, kde nyní je engažovaná, v opeře Martě úlohu titulní a došla nadšené pochvaly.

* Pan *Ferd. Podhorský*, nyní člen opery Opavské, vystoupil tam poprvé co hrabě Luna v „Troubadouru“ s nejskvělejším výsledkem. *Slč. Nejedlá*, která zároveň s ním vystoupila, nelíbila se obecnstvu.

* Pan *Ed. Nápravník*, kapelník ruské opery v Petrohradě, bude řídit prvních pět koncertů ruské hudební jednoty.

* *Paní Normann-Nerudová*, věhlasná virtuoska na housle, bude dne 7. října koncertovati v prvním koncertě Gewandhausu v Lipsku.

* Pan *Josef Cee*, druhdy ředitel zpěv. spolku v Turnově, obdržel sbormistrovské místo v Pančově na místo p. Q. Havlasy, jenž místa toho nepřijal.

* *Uprázdňená místa hudebnická.* U metropolitního chrámu v Jagru (Erlau) v Uhrách uprázdňeno je místo **trompetisty zároveň kornisty** s ročním služným 200 zl. a 4 měř. směsky (Halbfrucht). Nekolkované žádosti necht se zašlou Jagerské kapitole pod adresou — Frant. Zsaskovszky, kapelník domu — až do konce října 1869. Uchazeči necht se vykážou vysvědčením zachovalosti a své spůsobivosti. Přednost obdrží ten, kdo zná hráti na více nástrojů.

Listárna.

P. dop. v Pard . . . : Váš dopis příště. — P. Hös . . . ve Lv . . . : Operetta Vaše se rozpisuje.